

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft. egész évre 6 ft. — Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárnál.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

BÜRGÖZDI BÁCSI CSINTEVÉSEI.

(Vége.)

Hogy egyszer vége lett a háborúnak, hazakerültünk, letettük a kardot, meg az uniformist, s lett belőlünk megint, ki mivé lehetett : gazda, szolgabíró, mérnök és prókátor, s iparkodott kiki otthon találni magát a jó békeességben, vagy a kinek az nem tetszett, megházasodott.

Én, mint százados, őrnagyi ranggal kapituláltam, s gazdálkodván a feleségem jószágán, iparkodtam elfelejteni, hogy valaha milyen vitéz embert volt szerencsém tisztelni magamban. Annál többet dicsekedtek azonban körülem lakó hős atyámfiai, a kik az alatt itthon voltak, míg én odajártam; alig gyöztem hallgatni, ki hány francziát lőtt agyon, s még hánynak vágta volna el a nyakát, csak egy kicsit közelebb jöttek volna.

Különösen volt egy öreg insurgens-májor, a ki nem is engedte el, hogy másképp szólítsák meg, mint májor ur; ez váltig azt kívánta tőlem, valahányszor összejöttünk, hogy én estétől reggelig hallgassam, milyen haditervei voltak neki azon időkben Napoleon ellen? s mennyi rettentő bátorság és vitézség veszett kárba ő nála az ál-

tal, hogy nem adódott alkalom azt napvilágra hozhatni.

Én csak hallgattam a sok katonamesét, mit is szólhattam volna hozzá, a ki alig voltam vagy ötven csatában s legfeljebb hat nagy ütközetben; nekem csak bámulnom illett a más viselt dolgait.

Egyszer ott maradtam Harsándy bácsinál éjszakára. Vaesora vége felé egy egész francia armádiát kívánt magának párviadalra, annyira vitte.

— Hiszen a francziák messze vannak, mon-dék én; patvar vigye őket; nagyobb bajunk nekünk most annál Zöld Marczy. Ez a zsvány, bandájával együtt keresztül kasul járja az egész országot, a mi Napoleonnak nem sikerült, s rendre fosztogatja az urakat: jobban félek én ettől, mint százezer francziától.

— Mit! egy zsvány! egy Zöld Marczy! Az kellene csak nekem, de iszen ide próbálja hozni a képes felét, én tudom, majd emberségre tanítom. Az én ágyam fölött ott függ négy dupla puská, kemény töltéssel; asztalomon előttem fek-

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

szik két pisztoly, hármás golyóra töltve. Tíz embert, a ki rajtam törne, egyenkint lelővöldöznék, s még másik tíznek megfelelnék csorba fringiómmal. Én szeretném azt, ha hozzám jönne egyszer Zöld Marcsi! De nem mer a gazember. Tudja, hogy kivel van dolga.

— No no bátyám uram, nem jó az ördögöt a falra festeni!

Nem sokára úgy tettem, mintha álmos volnék s kértem az öreg urat, hogy feküdjünk le.

Ő csakugyan iszonyu pisztolyokat készített ágya mellé, megvizsgálta fegyverein a serpenyőket, nem hullott-e ki belőlük a por? azután bezárta a szobáját, még engem is kicsukott: ő maga aludt egyedül.

A hajdúnak a megtisztított csizmákat oda kellett állítani az ajtajába, mert be többé nem ereszté, én pedig komolyan meg voltam intve, hogy a kettős ajtót, mely hálószobámból a tornácra nyílt, alul, felyül jól bezárjam s akárki zörget éjszaka, semmi szín alatt ki ne nyissam.

Volt az öreg urnak egy vén, fogatlan agara, azt én valahogy kicsaltam az ágy alól s a mint bezártam a kettős ajtót, oda csuktam az ártatlant a két ajtó közé.

Azután fogtam az öreg úr sarkantyús csizmáit s következő istentelenséget mivelttem velük:

Akkoriban kezdtek nálunk ismeretesek lenni a lökupakok, vulgo kápszlik; egy katulyával épen akkor hoztam Pestről. Harsándy bácsi csizmájának a sarka szép apró vas szegekkel volt kiverve; én hát mindenik vasszeg fejébe egy ilyen durranó kupakot nyomtam, gyöngén belevereggetve, hogy ki ne hulljon belőle. A cizmákat aztán visszaállítottam a helyükre.

Kis idő múlva az agár elkezdett fészkelődni a szűk quártélyon. Vakarózott s majd az egyik, majd a másik ajtót kopogtatta; azután meg elkezdte az ajtót kaparni s a kilincsre ugrált.

— Öcsém uram! hallja öcsém uram! hangzék az öreg úr szava belülről. Nem hallja, hogy zörög valami odakinn.

— Hallom biz én urambátyám, de én most ki nem merek menni az ajtón.

— Valaki fenyegeti az ajtót.

— Ugy hiszem. De többen vannak.

— A kulcsot próbálgatják ugy-e?

— Ez alatt kinyitotta az ajtaját, két pisztoly volt a kezében, de úgy reszketett, hogy én elbujtam a dunyha alá, hogy féltében meg ne lőjön.

— Hol a csizmám? nagy nehezen rátalált, felhúzta: egyet lépett előre; ki van az ajtón?

Semmi felelet, de annál vakmerőbb kopogtatás.

— Felelj, mert keresztül lölek!

Megint semmi válasz.

— Ki vagy? felelj! ordita Harsándy s nagyot toppantott a lábával. Puff! arra elsült egy kapszli. Ijedten lépett hátra: akkor elsült a másik.

— Jaj nekem! jaj nekem! Meglöttek, keresztül vagyok löve. (Pif, páf!) valahányat lépett a kövön, ugyanannyi exploziót okozott vele a sarka alatt, utoljára nagyot ugrott a szobája felé, akkor egyszerre valamennyi kapszli mind eldurant alatta. S ő elvágta magát a gyékényre, elhajítva magától fegyvereit. Jaj nekem! oda vagyok! négy golyótól vagyok találva. Uramöcsém segítsen, szabadítson meg. A gyomromba löttek; végem van.

Egy ital pálinka nagy nehezen magához téríté; én kinyitottam az ajtót, beeresztettem az agarat, ez egy kissé megvigasztalta, hanem azért egész éjjel fedőt kellett rá melegíttetnem, mert sehogy sem akarta nekem elhinni, hogy ama rejtelmes roppanásokat a gyermekek által elszórt meggymagok okozták; boszorkányságot hitt benne. Csak esztendő múlva ismerkedett meg a lökupakok természetével s akkor azzal fenyegetett, hogy a legelső kapszlis puskát arra fogja használni, hogy meglőjön vele.

Sok elkövetett gonosz tettemet hordhatnám még itt fel; de látom már a kegyes olvasók sze-

méből, hogy megelégtették a sok mesemondást s ki jobbra, ki balra csak úgy bóbiskol már az ál-mosság miatt. — Mielőtt azonban elbocsátanám híveinket a csendes nyugalomra, közös vigasztalásul elmondom azt is, hogy jártam meg utol-jára magam is a sok csintevéssel?

Hát így volt az, hogy fiatal hadnagy-koromban egyik békekötés után haza kerültem Magyarországra s akkor volt nagy becsülete a háborúból jött embernek. Egyik mulatságból a másikba vittek s számtalanszor megesett rajtam, hogy egy héten nem volt nálam több, mint hat nap. Ez nem tréfa : mindjárt megmagyarázom astronomiai calculus szerint. Hétfőn reggeli hat órától keddi három óráig hajnalban dinomdánom és táncz; ez egy nap, keddi 3 órától 8-ig alvás, ez egy éjszaka. Keddi 8 órától szerdai 4-ig megint dárídó, ez a második nap; szerdai 4 órától 9-ig alvás, ez a második nap, szerdai 4 órától 9-ig alvás, ez a második éjjel; szerdán 9-től csötörtök 5 óráig nehadgyad, ez a harmadik nap, 5-től 10-ig pihenj; ez a harmadik éj. Látni való,

hogy vasárnapig csak hat nap és hat éjszaka futja ki.

Denique egy ilyen multság alkalmával, Mohary tanácsos ur házánál, tánczközben akkori jó divat szerint zálogosdi játékokra került a sor; adtunk is, vettünk is zálogot, s megint kiváltottuk egy pár csókért (vajha a pozsonyi zsidónál is olyan könnyű lett volna a zálogban hagyott zsebórát kiváltani egy pusziért). Volt ott a sok szép hölgy között egy szép kis fiatal gyermek; legfeljebb 14 éves : látszott, hogy még ez minden félesztendőben kinő az uj ruhájából : Linkának hiták az ártatlankát. A véletlen úgy rendelte, hogy a zálogok kiváltása alkalmával az enyim, meg az övé egy marokba jutott, s az volt ránk szabva, hogy meg kell esküdnünk egymással. Valakire terítették egy firhangot, adtak a kezébe egy gedenkemeint, ez volt a rabbinus, nekünk pedig összekötötték a kezeinket s ünneplyesen el kelle mondanunk a holtomiglan, holtodiglant. Az én szegény kis gyermekem úgy pírult és reszketett, hogy gyönyörűség volt elnézni.

Én gonosz természetemnél fogva tovább is kötődtem vele; komolyan állítva, hogy mi már most férj és feleség vagyunk, minket már a pap sem választhat el. Franciaországban most az a szokás, a mit civil-házasságnak neveznek, én pedig onnan jövök; hát csak készüljön fel, búcsúz-

zék el papátul mamátul, nénikéktül, mert én holnap viszem.

Szegény gyermek, utoljára sirva fakadt, anyyira kinoztam ezzel a rossz tréfával, s másnap, hogyszülőinél búcsulátogatásomat tettem, a mint a kardom csörgését meghallotta, elszaladt a harmadik szobába s bezárkózott: azt hitte, hogy már most igazán velem kell jönnie.

Én azután oda voltam megint vagy hat esz-

tendeig; az utolsó békekötés után haza kerültem, néhány napom volt időzni való Pozsonyban; ott sorra látogattam ujabbkori ismerőseimet. Egyszer egy ur társaságban valaki hátulról legyezőjével érinti vállamat; én oda tekintek: egy délczeg hölgyalak áll mögöttem; a kinek vidám, életpiros arczára rá nem ismertem volna, ha azokra a nevető kék szemekre olyan jól nem emlékezem. Az én kis Linkám volt az.

— Nos uram, szólt pajzán nevetéssel: — ön ugyan megvárhatja magát. Azt igéri, hogy *holnap* jön értem s már hat esztendeje, hogy várok önre.

— Igazán várt reám?

— Sőt még most is várok.

— No hát itt vagyok.

Két hét mulva feleségem volt a hamis teremtés s nem tudom mivel babonázott meg; még most is olyan nagyon szeretem; pedig annak bizony már majd 40 esztendeje s a jó lélek most

már nem a hosszából nő ki a ruháinak, hanem a kerületéből.

Igy tréfáltak meg engemet magamat is utoljára.

Már most nyugodalmas jojezakát kívánok mind közönségesen. Majd ha kipihenték magukat az olvasók ebből a nagy unalombul, a mit okoztam, talán elmondok nekik még egy sor csintalanságot; addig is boldog álmokat!

J. M.

Még egy színházi rébusz.

Azt mondja egyszer, nem tudom én, melyik Edgardo, vagy kicsoda? egyik operában:

— „Hajs nek ellettem petrikedet!”

Ez azt jelenti, hogy „hajtsd meg előttem tédedet!”

A jámbor énekes rosszul fogta fel a sugó szavait s azt hitte: Petrik urról van szó, a ki kardalnok és igen mulatságos ifju.

Nagy rivalitás.

Egyik hazai fürdőkön két vendéglős van. Mind a két helyen nem ehetik az ember egyszerre; mert egy nap kétszer csak az én kedves barátom X. ur szokott néha ebédelni — *feledékenységből*; magam csak az egyikbe jártam; — egyszer este fáradtan érkezem haza, izenek a másik vendéglőbe, mely sokkal közelebb volt, hogy küldjenek a lakásomra valami sültet; s azt a választ kaptam rá, „hogy ott vacsoráljak, a hol ebédelttem.”

Kertészdal.

Ültess fát, nevelj fát!
 Hogyha mást nem, lombot ád;
 Árnyékában megpihenhetsz,
 Gondot ő visel reád;
 Jó tavasszal nyit virágot
 Messze érzed illatát;
 Kis madárka száll reája
 Ingyen hallgatod dalát.
 — Ültess fát.

Ültess fát, nevelj fát!
 Háladatlan a világ:
 Bárhová tekint az ember,
 Mindenütt rossz szívbe lát;
 Szép lány megcsal, testvér elhagy,
 Rágalmaz a jó barát:
 Csak a zöld fa, az marad hű:
 — Ültess fát.

Ültess fát, nevelj fát!
 Édes gyümölcsessel ellát,
 Ebben az önző világban
 Jutalomért sem kiált;
 Ha kiszárad tüzre jó lesz:
 Még akkor is hasznót ád
 És végtére rá az ember
 Fel is kötheti magát
 — Nevelj fát.

K s M n.

Mojzes gazda és az inter.

Bánatban a hol a jó buza terem, ott néha napján jó ütleget is lehetett kapni. Egy bánáti gazda, ki ama magyar közmondást tudja, hogy: „háromszor iszik a magyar“ azt gondolá, talán jó lenne, hogy az ember a háromszori ivást többször gyakorolhassa, a termést is háromszor eladni. Így történt hogy mult őszi, bejött Szegedre s elment egy ismerős alsóvárosi emberéhez, s attól a jövő termésre kért egy pár száz forintot, hogy szánthasson, vethessen s télire elláthassa magát. — A Misa, kívánságát teljesíté. Tavaszkor, midőn a buza szépen kizöldült ismét bejött Szegedre bánáti emberünk, és elmegy egy felső városi emberéhez a ki nemcsak a jó paprikás halat, hanem a jó intert is szereti, azt is megkérte hogy termésére adjon egy pár száz forintot, ez is megtevé kívánságát. A midőn a buza érni kezdett, harmadszor is bejött Szegedre a mi emberünk, hanem ekkor sem az alsó, sem a felső városra, hanem Palánkba ment Mojzes gazdához, ki csak azért nem jár színházba, mert ott jó percentekre g'säftelni nem lehet. Itt már egy kissé nehezebben ment a dolog; mert Mojzes gazda nem akará látatlanul megvenni a buzát, azt mondván: „thudja khend János gazda, ha én megveszem a khend buzáját, hát látni akarom azt, hogy thudjam mennyit adhathok érte, mert csak azt nem khivánhatja khend édes János gazda, hogy én annyiért fizessek, mint

a mennyi buzája lesz khendnek; mert most mireg drága a phénz, a buzának nincs ára, thalán thiz eszthendeig is eláll a khamrába, azért csak khel khendnek egy kis intert fizetni, aztán hát ha leég? hát assekuráltatni is khel, azt is csak khend fizeti, mert a khend buzája, és a rostálásnál, nyomtatásnál mennyit elfuj a szél, azt csak le khel számítani, most pedig phénzem sincs, de én khendet János gazda mindég szerettem, tehát vessek fel pénzt interre, akhár mennyit fizetek érte, hanem azt a intert is khendnek khel fizetni mert khendnek adom a phénzt?“ A bánáti ember tudta, hogy most az egyszer nem veszt, akár mennyi intert számít Mojzes gazda, ki vitte hát a helyszínére, s ott szép szerivel kiegyeztek. És így harmadszor is eladta a termést.

Eljön az aratás ideje, de a hitelezők is eljöttek. Az első az alsóvárosi ember volt, ki kaszájával neki állott a munkának. De még az nap elküldötte a felső városi hitelező is az ő megbízott emberét, ki nem kevésbé csudálkozott, hogy a neki szánt buzát már aratják, míg végre kiderült, hogy a buza mind a kettőnek eladatott, szépen megegyeztek hát, hogy az idei termést megfizetik, s a buzát lekaszálták és körösztbé rakták. De egyszerre meg jött ám Mojzes gazda is, és a buzát magának tulajdonította; semmi ellenszólást elfogadni nem akarván, mert ő Itzigberger és Schlaime Chunbergerrel be tudja bizonyítani, hogy a buzát kifizette, s kapja Mojzes gazda „ki nemcsak házikeresztjét, hanem a buza kereszteteket is szereti, felrakja azokat a kocsira. A két szegedi embernél elfogyott erre a türelem olaja, neki megy lerakja a buzát a kocsiról, de jól meg rakja Mojzes gazdának a hátát ütleggel. A verést Mojzes gazda ugyan nem köszönte meg, hanem midőn magához tért, arra kérte hitelező társait, ha már megverték, hát legalább adjanak neki, — „khét khereszt buzát interbe“.

Szögedi K.

Növásár.

A m-i ember olyan feleséget vett, kinek férjét a háboruban elesni többen látták; s közönségesen hitték hogy az odaveszett. Ő öt évig csendesesen és boldogult nevével, — akkor az elveszettnek hitt férj előjön, nőjét vissza követeli. Az utósó férj nejétől megválni nem akart, az első férjét egyezkedésre szólítá fel: ez az egységre hajlandó is volt, a nőért ezer forintot kívánt; addig alkudoztak, s addig törték a nő árát hogy száz bankó forintban, egypár fejtér ruhában megegyeztek.

Egység után a mint a kialakult díjt az első férj felvette, eként bucsuzott: „Isten áldjon czimbora; én nem vesztettem, nekem a nő csak husz forintomba került.“

A k-i kisbíró

P - or tanuló fiának eként irt levelet:

Nyugtatóvány. Atyai tisztelettel egy disznó lábát, borsót, lencsét küldök, a borsóból B. uramnak is adjál, mert a zsákon nagyon megijedtünk, sári nénéd most is a kuczkoiba fekszik annyival is inkább az ünnepet erre fordítsd. Költ különös indulatból Apád, a becsületes helység érdemes kis bírája.

Ki tudja, ki miért imádkozik?

Nagy beteg volt az öreg fősvény nagy bátya, alig volt már reménység, hogy megmaradjon; pedig az örökösök ugyan nehezen sajnálták. Ott lesték már egy hét óta s titokban egyeztettek is az osztályon.

Egyik kegyes nőrokon mindig ott ült az ágya mellett, s egyre imádkozott a haldokló felett.

— Bizony visszaimádkozza még! dörmögének az aggodalmas atyafiak magukban.

Egyszer az öreg ur talpra állt, meggyógyult, megint semmi baja sem lett.

— No néném, szól az egyik örökségre-váró, — ezt ugyan visszaimádkozta.

— Nem én kedves öcsém uram, menté magát a kegyes hölgy, — hisz én csak boldog kimulásaért esedeztem.

Buksengi borbély.

Buksenginek nem volt ugyan diplomája de azért szerette ha orvos urnak czimezték; sőt ő maga is minden kezei elől kikerült írományt mint orvos irt alá; lévén az ő mestersége borotválás, érvágás stb.

Az említett hírneves, nagyra törekvő borbély egyszer beteghez hivatott. A betegnek azt verték a fejébe: hogy bajától csak érvágás által szabadulhat; s ezen műtételre Buksengit felszólítá.

Buksengi komoly arccal végig nézi és tapogatja a beteget, aztán szinte hasonló komolysággal a betegségről eként nyilatkozott: „érvágásképen nem lehetvén semmiképen, mert itt apró sorok vannak.“

Ezután felszólíttatván: hogy rendeljen valami orvosságot, következő orvosi rendeletet irt: „Menendő két huszas, jövőd két citrom, még egy tizes ivásképen. Buksengi orvos.“

— Ugyan ő tőle valaki bizonyítványt kért: hogy a gyógyszer-tárból patkány-mérget hoztathasson. E végett következő bizonyítványt adott ki:

„Bizonyítvány. A sok patkányok tetemes emésztése és kártékonyágai végett adom ezen bizonyosság levelemet, ahoz való szert mely hozzátartozandó maszlagot. B. orvos.“

— Egy agyonlőtt ember megvizsgálásáról ilyen látlevelet készített:

„Felnevező. Mind Okos Jánosnak sérelme, mind golyó általi esete ekképen találtatott; melynek mint való lövése halállal kellett nékie lennie, mert okai nem tudandók.“

Melyet mint helybeli lakos, mint orvos léttemet bizonyítván. B. dr.

Nem csak tavasszal, hanem télen is.

Kérdezték az ugynevezett világi theologust a vizsgálaton, ki csak amugy hébe-korba tekintett be az iskola ajtaján: „Existit ne Deus vere?“ A kérdeztett hirtelenébe azt felelte rá: „Existit non tantum vere, sed etiam hyeme.“

4-szer nyolcz annyi, mint 8-szor 4.

Zsidó. Nagyságos szolgabíró uram, ez a paraszt nem 8 forintot mint az étélethe van, hanem csak négyet fizetett.

Paraszt. Ugy szól az itélet.

Szolgabíró olvassa az itéletet — 8 forintot 4 hét alatt tartozik lefizetni.

Paraszt. Hisz a mind egy: akár 4 forintot nyolcz hét alatt, akár nyolcz forintot 4 hét alatt — négyszer nyolcz csak annyi mint nyolczszor négy.

Csak úgy mint otthon.

Censurán volt a diák. Midőn a felelés ő rá került, nagy fontos képpel felállott, de bármint csürte csavarta a dolgot, sehogy sem tudta a kérdést megfejteni. Csak bámult, mint a sült hal, és hallgatott, mint a nyul a zsákban. A censor azt hitte, hogy megzavarodott, azért egész szelidséggel bátorította: „Csak oly bátran viselje magát amice, mintha tanítványainak privat leczkét adna.“ Erre a diák örömtől ragyogó arcczal szól: „Ma nem lesz privat leczke!“

Ha én nem volnék.

Nagyban küszködött a rector az iskolás gyerekekkel, mindenkép meg akarta neki magyarázni a szarvorrut (rhinocerust), de a gyerek csak nem fogta fel. Valahányszor azt kérdezte, hogy: tudod-e, érted-e? a gyerek mindig azt felelte rá hogy: „nem tom biz én.“ A rector majd megette a méreg. Mikor ő oly jól megmagyarázza s az a sehonnai még sem érti! Azonban a negyedszeri magyarázatra elmondta utána a gyerek szóról szóra, (hanem azért akkor sem értette ám még!). „Nagyon gyenge a te eszed, mond a rector egész önérzettel, bizony ha én nem volnék, te volnál a világon, a legnagyobb számár!“

Erős védelem.

Gyéházi ur nagy fősvény volt: ha koldus ment hozzá kéregetni, azt kérdezte tőle: voltál-e már a szomszédban? — Ha azt mondta, hogy nem volt: „eredj elébb oda.“ Ha azt mondta, hogy volt: „adtak-e ott valamit?“ — Ha azt felelte, hogy adtak: „ha adtak, érd be vele.“ — Ha azt felelte, hogy nem adtak: „ha ott nem adtak, hát én hogy adnék?“

Ért az állatok nyelvén.

Miskolczon egyszer tűz volt: a padláson felszorult kecske kétségbeesve dugta ki a fejét egy ablakon s iszonyuan mekegett.

— Elhiszem biz azt! kiált fel rá egyike a tüzoltóknak.

— Hát kend érti, mit mekeg az a kecske? kérdi tőle a másik.

— Hogy ne érteném, hiszen világosan mondja: „de melegem van!“

Borkorcsolyák.

A bánat és a nő kora annyiban hasonlít egymáshoz, hogy gyakori emlegetésével mind a kettő csökken.

— Mi jut eszedbe, töltetlen puskával lesni a nyulat!
— Psz—t! hiszen a nyúl azt nem tudja!

— Hogy csinálják azokat az ágyúkat? kérde a suhancz a hazatért obsitóstól.

— Hát csak úgy, hogy vesznek egy hosszú gömbölyű lyukat, azután körülöntik rézzel.

Öreg férj. Mit gondolsz muczikám, nem volna jobb Amerikába kivándorolnunk?

Fiatal nő. A bizon pompás volna! Lásd Nyugtalanfi is kivándorolt s három év múlva mint milliomos halt meg!

Újonc. Jól tudom már a hat vágást,
Ide nézzen, úgy-e látja?
De hát ha engem támadnak
Hogy kell parirozni bátya?

Vén huszár. So'se legyen arra gondod,
Parirozni! a kéne még!
Te mindig csak szúrj, vágj ecsém,
Parirozzon az ellenség!

A n—i ember tanulónak vitte a p—i iskolába fiát; kérte a tanítót: ne bánna fiával keményen; különben sem azért hozta iskolába: hogy válják belőle valami; hanem csak azért, hogy meglássék: hogy egy kis tinta cseppent a csizmája orrára.

A panaszkodó asszony hóna alatt megcsippant az oda szorított csirke.

Mi az? — kérdi a panaszt hallgató esküdt.

— Egy csirkét hoztam a tekintetes asszonynak.

— Vigye vissza — tudja meg: hogy nekem egy talpalatnyi feleségem sines.

— Úlj ide a térdemre húgocskám! mondá egy agglegény a kis lánynak, szerelmes szemeket vetve reá.

— Jaj bácsikám! — felelt ez — félek ám én, hogy letörik alattam az ily rozszant szék.

Egy amerikai lapban minap a következő felhívást olvastuk: „Feleségemhez, ki elhagyott s kinek hollétét nem tudom: Janka, mióta eltávozál, minden pusztulásnak indul. Gondolj férjedre, gyermekeidre, rokonidra! Térj vissza s még minden jóra fordulhat. Mindenesetre pedig küld vissza a szekrény kulcsát, hol a pálinka áll.“

„Mi csak egy roppant egésznek vagyunk apró részecskéi“ helyett sajtóhibából nem rég ez volt olvasható: „mi csak egy roppant egérnek vagyunk apró részecskéi.“

Gyermeki aggodalom.

— Nénémasszony; — nénémasszony! Ha én az új csizmám felhúzom, megismer engem a kutya?

Nevezetes gazda.

— Hát kendtek mit csinálnak itt a kenderben?

— A virágos kendert nyűjjük nagyságos uram a magvas itt marad.

— Hát ki a bolond vetette együvé mind a kettőt? Így van az a paraszttal. Nem tudja a botanicából, hogy egyik kender him, a másik nőtény. Máskor nekem a kanmagot meg a nőténymagot külön táblába vessék kendtek.

Nehéz grófok.

Valaki olvassa a lóversenyi előleges jelentésekben „Urak versenyé“: gróf W. 145 font, báró K. 142 font, gróf Sz. 148 font.

„Hm: ugyan csak jó húsban lehetnek ezek a grófok.“

Ketségtelen!

— Ugyan kérem instructor ur, mért szokták mindig felbontani az akasztott embert, az ujságban írják.

— Hát azért, hogy megtudják, micsoda betegségben halt meg?

Bornyúveszély.

A d...i praediumban két vadász halad újabb vadászati állást foglalandó. Utjuk sűrű ágbogas esaliton vezérli át. A korosabb vadász keresztül tör, s egy utban állott vastag mogyoró-ágot körülbelől visszaemlékezve, minő eredményt hozott egy ág visszaeresztése hasonló színű esetben a hátul maradt o...i emberre — mindaddig visszatart, míg vadásztársa is a sűrűségeen kívül van.

„Ugyan jó, bátya, — mond a fiatal vadász — hogy az ágot reám nem ereszté, mert ez esetben halálnak halálával pusztulok el, s még a gonosz csontu székelyek, a mennyi eszköz van, e helyet rólam neveztek volna el.“

„Most is rólad nevezik,“ — jegyzé meg a korosabb vadásztárs.

Az ifju ur ekkor mit sem szóla, hanem később észrevevé, mikép tisztelt bátyja ura bohó egy élezgyártó, megtudván, hogy kérdéses hely nagy időtől fogva *Bornyúveszélynek* nevezetik.

Elveszett tárgy hirdetése.

Y. lap szerkesztője a legközelebbi polemiája alkalomával elvesztette a türelmét. A becsületes megtaláló kéri annak visszaadására, miután a szegény megkárosultnak nagy szüksége van rá. Kurta farka volt s piros pántlika a nyakán.

Kit hol szorít a csizma.

Fig. 1. A gavallért csak a tyukszeménél szorítja a csizma.

Fig. 4. A szerelmest, kit kedvesének az apja agyonütéssel fenyeget, a mellénye körül szorítja a csizma.

Fig. 2. Azt, a kit csalásért elítéltek három esztendei nehéz fogságra, a bokájánál szorítja a csizma.

Fig. 5. A lóköttöt, kit nem igen biztat az ügyvédje, hogy a statarium elül a rendes perfolyamba csavarhatja az ügyét, a toroka táján szorítja a csizma.

Fig. 3. A bankárt, ki hausszera játszott, s kinek nyakára jött a börze panique, a zsebénél szorítja a csizma.

Végre Fig. 6. A nyelvtudóst, ki beakarja bizonyítani, hogy a finn és magyar nyelv egy forrásból származott, a homloka körül szorítja a csizma.

A legyező.

Balaton-Füreden van egy osztálya a vendégeknek, mely a sétányon az által különbözteti meg magát, hogy legcifrább ruhában jár, nehéz selyemben, bársonyban, könyökig tele karpereczekkel, ellenkezőleg a többi közönséggel, mely a fesztelen egyszerűség után törekszik, s kartonban, perkálban jár.

Hanem aztán mikor színház ideje jön, mikor vacsorálni kell menni, vagy valami közczélra kell adakozni, akkor csak a percail ruhás delnők vannak jelen, a selyem- és bársony-mantillok felvándorolnak a szőlők közé, ott előveszik otthon süttött pecsenyéiket, letelepednek egy fa alá s ott találni őket sorban, mint egy-egy farka foglyot.

Egyszer a sétányon egy ilyen gyémántos delnő kiéjtett az aranyos ridiculeből egy ludczombot; az élczéről ismeretes X. ur utána ugrott felvette s udvariasan prezentálva azt a delnőnek, monda:

— Nagysád, eltetszett vesztetni a legyezőjét.

Őszinte szó.

Egy haszontalan zugfirkászt egyszer maga elé idéztet az illető hatósági személy s kezdi lehordani silány firkáiért, a mikkel csak veszt az irodalom.

— De uram, szól mentségül a firkász, hisz nekem is csak kell élnem.

— Én bizony nem látom át, hogy miért kellene? felelt ez rá rettentő őszinteséggel.

Nagy szórakozottság.

Nagytiszteletű ** esperes ur híres volt szórakozottságáról. Egy este a felesége bemegy a szobába s figyelmezteti, hogy estélyre vannak hiva a város bírójához, tehát öltözzék fel.

— Igaz biz a : mingyárt felöltözöm. Csak eredj addig a szobádba.

Azzal felkelt író asztalától, leveté hálókabátját, de a mig azt levette, azalatt elfelejté, hogy öltözködni akart, e helyett levetközött szépen s lefeküdt az ágyba. Mire a felesége vissza jött érte, már akkor aludt is.

Rébusz.

A nyolczadik számbeli rébusz megfejtése :

„Drágalátos mákvirág.”